

Књига пророка Данила — број сто.

Трајна борба за оправдање вером: историјска анализа отпадништва у протестантизму

Jeff Pippenger

2024-02-29

Порука коју су старешине Цоунс и Вагонер донели у побуни 1888. године била је порука о оправдању вером у истини. Отпало протестанство тврди да оправдање које је обезбеђено Христовом смрћу на крсту покрива човека у његовим гресима, али да Његова крв заправо не уклања његове грехе. Ова лажна наука смешта уклањање греха у време Другог доласка, када се грешници тада наводно магично преображавају. Отпало протестанство, а званично од 1957. године и лаодикијски адвентизам, тврде да је Христос искључиво наша Замена, али не и наш Узор. Годину дана пре 1888, сестра Вајт је записала следеће.

„Даћу вам ново срце и нов дух метнућу у вас.“ Верујем свим својим срцем да се Дух Божји повлачи из света, и они који су имали велику светлост и прилике, а нису их искористили, биће први који ће бити остављени. Они су ожалостили Духа Божјег тако да се удаљио. Садашње деловање Сотоне на срца, као и на цркве и народе, треба да запрепасти сваког проучаваоца пророштва. Крај је близу. Нека се наше цркве подигну. Нека се у срцу појединих верника искуси обраћајућа сила Божја, и тада ћемо видети дубоко покретање Духа Божјег. Само опроштење греха није једини исход Исусове смрти. Он је принео бесконачну жртву не само да би грех могао бити уклоњен, него да би људска природа могла бити обновљена, поново украшена, поново саздана из својих рушевина и оспособљена за Божје присуство....

„Христос је лествица коју је Јаков видео, чије је подножје почивало на земљи, а чији је највиши степен допирао до највиших небеса. Ово показује одређени начин спасења. Ми треба да се успињемо са степеника на степеник ове лествице. Ако ико од нас на крају буде спасен, то ће бити тако што ће се држати Исуса као степеника на лествици. Христос је вернику учињен мудрошћу и праведношћу, посвећењем и откупљењем....“

„Доћи ће до неких страшних падова код оних који мисле да чврсто стоје зато што имају истину; али је немају онакву каква је у Исусу. Тренутак непажње може гурнути душу у неповратну пропаст. Један грех води другоме, а други припрема пут трећем, и тако даље. Ми, као верни Божји весници, морамо Га непрестано молити да нас Својом силом сачува. Ако скренемо и за један једини педаљ од дужности, у опасности смо да наставимо путем греха који се завршава погibeљу. Има наде за свакога од нас, али само на један начин — ако се чврсто привежемо за Христа и употребимо сву снагу да достигнемо савршенство Његовог карактера.

„Ова умиљата религија која умањује грех и која се непрестано задржава на Божјој љубави према грешнику, подстиче грешника да верује да ће га Бог спасти док он и даље остаје у греху, иако зна да је то грех. Тако поступају многи који исповедају да верују

садашњој истини. Истина је одвојена од њиховог живота, и то је разлог што она нема више силе да осведочи и обрати душу. Мора постојати напрезање сваког нерва и духа и мишића да би се оставио свет, његови обичаји, његова дела и његова мода....“

„Ако одбаците грех и упражњавате живу веру, богатства небеских благослова биће ваша.“ Selected Messages, књига 3, 155.

Лажна „добрица-добрица религија“ отпалог протестантизма била је утврђена као званична доктрина на почетку четврте генерације адвентизма 1957. године. Она је изнела одређење оправдања које „подстиче грешника да верује да ће га Бог спасти док он и даље остаје у греху“. Крст учи да „опроштење греха није једини исход Исусове смрти“, јер „Он је принео бескрајну жртву не само да би грех могао бити уклоњен, него и да би људска природа могла бити обновљена, поново улепшана, изнова саздана из својих рушевина и учињена подобном за Божје присуство.“

Побуна из 1957. године показује да је семе побуне које је било посејано 1863. године, а затим никло 1888. године, и које је потом било заливано кривотвореном поруком представљеном књигом објављеном 1919. године (The Doctrine of Christ), најзад донело плод у виду отвореног прогласа да је првобитна „вера праведникова“, представљена Авакумовим двема плочама, сада уклоњена и замењена исквареном дефиницијом „оправдања вером“ каква постоји у отпадничком протестантизму. Непослушни пророк из Јуде вратио се у збор ругача и јео са лажљивим пророком из Ветилја.

Порука лаодикијској цркви, која је најпре била изнесена милеритском покрету 1856. године, а затим поново лаодикијској цркви 1888. године, била је одбацивана на сваком кораку. Та порука Џоунса и Вагонера, која је, према речима сестре Вајт, била и порука Лаодикији и порука о оправдању вером, била је одбачена под изговором да побуњеници који су је одбацивали заправо бране старе међаше! Међаше које су бранили били су темељ њихове сопствене људске творевине, сазидан на песку.

Порука о „оправдању вером“ коју су Џоунс и Вагонер изнели 1888. године, укључивала је чињеницу истинитог јеванђеља, која показује да су они који су оправдани, уједно и посвећени. Она је наглашавала да бити оправдан значи „заиста“ бити учињен светим, а не само законски „проглашен“ светим. Порука Џоунса и Вагонера, за коју је Сестра Вајт указала да ју је износила годинама пре побуне 1888. године, показује да се, када се оправдање урачунава, посвећење истовремено дарује.

Не може бити другачије, јер се и оправдање и посвећење остварују присуством Светога Духа у вернику. Оправдање и посвећење су једноставно две речи које описују два елемента једнога дела које се присуством Светога Духа извршава унутар верника.

Била је то управо Мојсијева порука коју су Корејеви побуњеници одбацили, која је поново била одбачена 1856. године, затим опет 1888. године, а потом јавно устоличена као теологија спасења лаодикејског адвентизма 1957. године. То непрекидно одметништво заморило је Бога, јер је народ говорио: „Сваки који чини зло добар је у очима Господњим, и

њему је мио; или: Где је Бог суда?“

Говорили су: „они који греше оправдани су Христовом крвљу, и Бог се мили у њима, иако настављају да греше.“ То је духовна обмана која је представљена поруком Лаодикији (народу коме се суди), јер упркос томе што Христос Лаодикијце означава као „несрећне, и јадне, и сиромашне, и слепе, и голе“, они верују да су „богати, и обогатили су се, и ништа им није потребно.“ А у таквом стању, они су заправо на самом прагу да буду избљувани из уста Господњих.

Верни из милеритске историје, који су истрајали кроз искуство првог разочарања 1844. године, како су представљени Јеремијом у петнаестом поглављу, од петнаестог до двадесет првог стиха, као верни градитељи храма, којима је било обећано да ће, ако се не врате у „збор подсмевача“, постати Божја „уста“, ипак су се вратили у „збор подсмевача“ (представљен лажљивим пророком из Ветилја), и прешли у лаодикијце, на прагу да буду избљувани из Божјих уста, а тога нису свесни.

Стање лаодикејског адвентизма 11. септембра 2001. године било је предочено стањем протестаната 11. августа 1840. године. Те две историје биле су предочене ситничавим Јеврејима када је Свети Дух сишао при Христовом крштењу. У свакој од те три историје један некадашњи изабрани народ био је, и јесте сада у процесу, да буде заобиђен. Гласник завета, у време Јована Крститеља, требало је да ступи у завет са онима које је Петар означио као „изабрани род“.

Али ви сте изабрани род, царско свештенство, свети народ, народ задобијен за посед, да објављујете врлине Онога који вас је из таме позвао у своју чудесну светлост; који некада не беху сте народ, а сада сте народ Божји; који некада не беху сте помиловани, а сада сте помиловани. 1. Петрова 2:9, 10.

Петар је указивао на нови изабрани народ свога доба, а то је тада била хришћанска црква. Они су били изабрани као „изабрани нараштај“, у раздобљу у којем су Христос и Јован Крститељ обојица означили ранији изабрани народ као порође аспидино.

Порође аспидина, како можете говорити добро, кад сте зли? јер уста говоре из обиља срца. Матеј 12:34.

Поколење које је прошло јесте „поколење аспидино“, што је симбол Сотоне — гмизавца библијског пророчанства. Поколење које је прошло испунило је чашу свога времена кушње, и кроз четири нараштаја утврдило се у карактеру аспиде. Развили су чело блуднице. Зато су двадесет и пет старешина у осмој глави Језекиља вољни да се поклоне сунцу. Они су обликовали карактер папства.

„Poruka trećeg anđela poslana je svetu, opominjući ljude da ne prime žig zveri ili njenog lika na svoja čela ili na svoje ruke. Primiti ovaj žig znači doći do iste odluke kakvu je zver donela i zastupati iste ideje, u neposrednom protivljenju Reči Božjoj.“ Review and Herald, July 13, 1897.

Жиг звери јесте жиг човека греха, који је римски папа и земаљски представник Сатане. Доћи до истог ума као звер значи доћи до истог ума као Сатана, који је симболички представљен као змија отровница.

„Да би обезбедила световне добитке и почести, црква је била наведена да тражи наклоност и подршку великих људи овога света; и пошто је тако одбацила Христа, била је наведена да пружи оданост представнику сотоне — епископу Рима.“ Велика борба, 50.

У последњем нараштају некадашњег изабраног народа, њихов карактер одражава карактер Сатане. „Избрани нараштај“, који некада није био народ Божји, бива изабран кроз процес кушања, прочишћавања и очишћења. Они који прођу процес кушања избрани су да буду у заветном односу са Богом. Господ је ступио у завет са хришћанском црквом, потом поново са милеритским адвентизмом, и то чини опет са сто четрдесет и четири хиљаде.

Када Господ ступа у завет са новоизабраним Божјим народом (који некада не беше Божји народ), Он им долази као Весник завета. У свакој од три историје које испуњавају треће поглавље Малахије, постоји весник који припрема пут за Весника завета. Први весник био је Јован Крститељ, који је представљао тип другог и трећег весника. Други весник био је Вилијам Милер. Заједно, пророчке одлике Јована Крститеља и Вилијама Милера утврђују одлике весника који припрема пут да Весник завета дође и ступи у завет са сто четрдесет и четири хиљаде.

Три весника који припремају пут Христу, који је Весник завета, да изненада дође у свој храм, приказују дело које се извршава у време истражног суда, који се завршава извршним судом.

„У последњим данима историје ове земље, Божји завет са Његовим народом који држи Његове заповести треба да буде обновљен. „И у тај дан учинићу им завет са зверима пољским и с птицама небеским и с гмизавцима земаљским; и поломићу лук и мач и рат на земљи, и учинићу да почивају безбедно. И заручићу те себи довека; да, заручићу те себи у правди и у суду и у доброти и у милосрђу. И заручићу те себи у верности; и познаћеш Господа.“

„И биће у онај дан, услишићу, говори Господ, услишићу небеса, а она ће услишити земљу; и земља ће услишити жито, и вино, и уље; а они ће услишити Језраел. И посејаћу је себи у земљи; и смиловаћу се на ону која није била помилована; и рећи ћу онима који нису били мој народ: Ти си мој народ; а они ће рећи: Ти си Бог мој.“ Осија 2:14–23.

„У тај дан,... остатак Израилев, и који се избаве из дома Јаковљева,... ослониће се на Господа, Свеца Израилева, истински.“ Исаија 10:20. Из „свакога народа и племена и језика и људи“ биће оних који ће се радо одазвати поруци: „Бојте се Бога, и подајте му славу; јер дође час суда његова.“ Они ће се одвратити од свакога идола који их везује за ову земљу, и „поклониће се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене.“ Ослободиће се сваке заплетености и стајаће пред светом као споменици Божје милости. Послушни сваком божанском захтеву, биће препознати од анђела и од људи као они

који „држе заповести Божје и веру Исусову.“ Откривење 14:6–7, 12.

„Ево, иду дани, говори Господ, када ће орач стизати жетелца, и онај који гази грожђе онога који сеје семе; и горе ће капати слатким вином, и сви ће се хумови растапати. И вратићу [преокренути] ропство народа својега Израиља, и они ће сазидати опустеле градове и настаниће се у њима; и засадиће винограде и пити вино из њих; начиниће и вртове и јешће плодове њихове. И засадићу их у њиховој земљи, и неће се више ишчупати из своје земље коју сам им дао, говори Господ Бог твој. Амос 9:13–15.“
Review and Herald, 26. фебруар 1914.

Треће поглавље Малахије испунило се у Христово време и у време милерита, а те две историје указују на његово испуњење у последњим данима. Сестра Вајт усклађује испуњење трећег поглавља Малахије са Христовим делом чишћења храма.

„Очишћујући храм од купаца и продаваца овога света, Исус је објавио Своју мисију да очисти срце од нечистоте греха — од земаљских жеља, себичних пожуда, злих навика, које кваре душу. Цитиран је Малахија 3:1–3.“ Чежња векова, 161.

Христово чишћење храма представљало је Његово дело очишћења срца покајаног грешника. Током Своје службе међу људима, два пута је очистио земаљски храм.

„Пророк каже: ‘И видех другог анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове. И повика снажно, јаким гласом, говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демона’ (Откривење 18:1, 2). То је иста порука која је дата од другог анђела. Вавилон је пао, ‘јер је вином гнева блуда својега напојио све народе’ (Откривење 14:8). Шта је то вино? — Њена лажна учења. Она је дала свету лажну суботу уместо Суботе четврте заповести, и поновила је лаж коју је Сотона најпре рекао Еви у Едему — природну бесмртност душе. Многе сродне заблуде она је надалеко и нашироко распространила, ‘учећи као науке заповести људске’ (Матеј 15:9).“

„Када је Исус започео Своју јавну службу, очистио је Храм од његовог светогрдног скрнављења. Међу последњим делима Његове службе било је друго очишћење Храма. Тако се и у последњем делу опомене свету црквама упућују два посебна позива. Порука другог анђела гласи: ‘Паде, паде Вавилон, град велики, јер вином гнева курварства својега напојио све народе’ (Откривење 14:8). А у силном покличу поруке трећег анђела чује се глас с неба који говори: ‘Изиђите из ње, народе мој, да се не помијешате у гријехе њезине, и да вам не науде зла њезина. Јер гријеси њезини допријеше до неба, и Бог се опомену неправди њезинијех’ (Откривење 18:4, 5).“ Selected Messages, књига 2, 118.

У испуњењу трећег поглавља Малахије, Јован Крститељ био је гласник који је припремио пут да Исус, као Гласник Савеза, изненада дође у свој храм и два пута га очисти. У својој служби од три и по године, Он је очистио храм на почетку и на крају своје службе, показујући тиме да дело чишћења има почетак који представља крај. Исус увек приказује крај кроз почетак, и у складу са својим делом као Алфа и Омега, те три и по године започеле су и завршиле се чишћењем храма.

На крају те три и по године, Он је пролио крв која је потврдила завет, испунивши предсказање из девете главе Данила да ће утврдити завет с многима за једну седмицу, усред које ће бити погубљен.

И после шездесет и две седмице Месија ће бити погубљен, али не за себе; и народ кнеза који ће доћи разориће град и светињу; и крај њезин биће с потопом, и до краја рата пустошења су одређена. И он ће утврдити завет с многима за једну седмицу; и усред седмице учиниће да престане жртва и принос, и због ширења гадости опустошиће је, све до свршетка, и оно што је одређено излиће се на пустошника. Данило 9:26, 27.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

„Страница за страницом могла би бити написана у погледу ових ствари. Читаве конференције бивају заквашене истим изопаченим начелима. ‘Јер су богати људи њезини пуни насиља, и становници њезини говоре лажи, и језик им је преварљив у устима њиховим.’ Господ ће деловати да очисти своју цркву. Кажем вам заиста, Господ се спрема да преокрене и изврне установе које се називају његовим именом.”

„Колико ће ускоро овај процес прочишћавања започети, не могу да кажем, али неће бити дуго одложен. Онај коме је вијалица у руци очистиће свој храм од његове моралне оскврњености. Он ће темељно очистити своје гумно. Бог има спор са свима који чине и најмању неправду; јер тиме одбацују Божји ауторитет и доводе у опасност свој удео у помирењу, у искупљењу које је Христос предузео за сваког сина и кћер Адамову. Да ли ће се исплатити ићи путем који је мрзак Богу? Да ли ће се исплатити стављати у своје кадионице туђ огањ да га приносите пред Богом, и говорити да то не чини никакву разлику?”

„Није било по Божјем поретку да се толико тога усредреди у Батл Крику. Сада постоји стање ствари које ми је било приказано као упозорење. Срце ме боли због тог приказа. Господ је дао упозорења да би спречио ово деморалишуће стање ствари, али на њих није обраћена пажња. ‘Ви сте со земљи; ако ли со обљутави, чим ће се осолити? Она већ ни за шта не ваља, осим да се проспе напоље и да је људи погазе.’”

„Позивам своју браћу да се пробуде. Уколико се промена ускоро не догоди, морам народу изнети чињенице; јер се ово стање мора променити; необраћени људи више не смеју бити управници и руководиоци у тако важном и светом делу. Са Давидом смо приморани да кажемо: ‘Време је да Ти, Господе, учиниш: јер су закон Твој укинули.’”
Special Testimonies, 30, 31.